

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 105/2021-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ivetou Petejovou, advokátkou, Hlavná 20, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č. k. 2 C 127/2008-547 z 10. novembra 2020 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Bardejov č. k. 2 C 127/2008-547 z 10. novembra 2020 a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Bardejov č. k. 2 C 127/2008-547 z 10. novembra 2020 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Bardejov **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 105/2021-23 z 10. marca 2021 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a obsahu predloženého súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 127/2008 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáhala proti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný“ alebo „zúčastnená osoba“), zaplattenia sumy 302 486,28 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody.

3. Po rozhodnutí vo veci samej okresný súd uznesením č. k. 2 C 127/2008-482 z 26. februára 2020 nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 1 Co 14/2020-535 z 25. júna 2020 potvrdil uznesenie okresného súdu a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Následne okresný súd rozhodol o výške trov konania uznesením č. k. 2 C 127/2008-539 z 20. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“), ktorým žalovaného zaviazal nahradiť sťažovateľke trovy odvolacieho konania v sume 1 567,39 eur pozostávajúce z trov právneho zastúpenia.

5. Proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal žalovaný sťažnosť, namietajúc obsadenie okresného súdu. Konkrétne uviedol, že „o výške náhrady trov konania mal rozhodnúť samosudca lebo konanie vo veci samej začalo pred účinnosťou C. s. p. a o prípadnom odvolaní ma rozhodnúť odvolací druhostupňový súd“.

6. Napadnutým uznesením sudca okresného súdu zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka podľa § 250 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy odvolacieho konania v sume 137,59 eur pozostávajúce z trov právneho zastúpenia.

6.1. V odôvodnení konštatoval čiastočnú dôvodnosť sťažnosti žalovaného a uviedol, že predmetom odvolacieho konania boli iba vyčíslené trovy žalovaného, ktoré mu neboli priznané, preto je hodnota sporu, z ktorej bolo potrebné vypočítať základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, suma 9 072,53 eur. V súlade s § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) okresný súd priznal sťažovateľke odmenu za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v sume 139,57 eur. Námietku žalovaného, podľa ktorej mal o výške trov konania rozhodnúť sudca, a nie vyšší súdny úradník, vyhodnotil okresný súd s poukazom na § 470 ods. 1 CSP ako nedôvodnú.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta arbitrárnosť, ústavnú neakceptovateľnosť a neudržateľnosť napadnutého uznesenia, pričom formuluje dve zásadné výhrady, a to že:

a) okresný súd jej nedoručil sťažnosť žalovaného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, čím jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k jej obsahu a

b) napriek tomu, že sťažnosť žalovaného obsahovala len jednu sťažnostnú námietku, a to že o výške trov konania nerozhodol sudca, ale vyšší súdny úradník, okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že žalovaný nesúhlasil s výškou trov konania, pričom v tejto časti považoval sťažnosť za dôvodnú, a preto jej aj vyhovel. Sťažovateľka okresnému súdu vytýka, že v rozpore s princípom spravodlivosti „*modifikoval*“ obsah sťažnosti žalovaného a napriek absencii obligatórných náležitostí sťažnosti podľa § 243 CSP o nej napadnutým uznesením rozhodol, hoci na takéto podanie nemal podľa § 246 CSP vôbec prihliadať.

III. Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

8. Vyjadrenie okresného súdu k dôvodom ústavnej sťažnosti č. k. 1SprO/631/2021 z 3. mája 2021 obsahuje zhrnutie priebehu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 127/2008 a vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý uznal, že sťažnosť žalovaného nebola doručená sťažovateľke na vyjadrenie, keďže vo fáze konania, keď už bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, by to bolo neúčelné a nevhodné. Poukázal na to, že Civilný sporový poriadok výslovne neupravuje postup súdu po podaní sťažnosti proti rozhodnutiu o výške trov konania a neukladá súdu povinnosť doručiť sťažnosť (ani na vedomie, ani na vyjadrenie) protistrane. K námietke sťažovateľky o modifikovaní obsahu sťažnosti žalovaného konajúci sudca uviedol, že z dôvodov sťažnosti žalovaného bolo zrejmé, že nesúhlasí s výrokom o povinnosti nahradiť trovy odvolacieho konania, a teda ani s konkrétnou výškou trov, na zaplatenie ktorej bol zaviazaný.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby

9. Oznámením zo 7. apríla 2021 ústavný súd upovedomil žalovaného ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil mu vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia.

9.1 Žalovaný vo vyjadrení z 19. apríla 2021 (doručenom ústavnému súdu 21. apríla 2021) uviedol, že nemôže zodpovedať za postup okresného súdu, ktorý sťažovateľke nedoručil sťažnosť proti uzneseniu o výške trov konania na vyjadrenie. Navrhol ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovieť.

III.3. Replika sťažovateľky

10. Sťažovateľka v replike doručenej ústavnému súdu 14. júna 2021 opätovne zdôraznila, že sťažnosť žalovaného nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom (§ 243 CSP), preto na ňu nemal sudca okresného súdu vôbec prihliadať. Rovnako ako v ústavnej sťažnosti sťažovateľka zopakovala námietky týkajúce sa porušenia princípu kontradiktórnosti konania podľa čl. 9 CSP a princípu rovnosti zbraní podľa čl. 6 CSP nedoručením sťažnosti žalovaného na vyjadrenie.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bolo na základe sťažnosti žalovaného zmenené uznesenie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania v neprospech sťažovateľky.

12. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, aby vyvodené záver boli zjavne neodôvodnené a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

IV.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie:

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Princíp rovnosti účastníkov konania (resp. strán v spore) tvorí základný definičný prvok práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj nevyhnutnú súčasťou každého právneho štátu, ktorý sa k tomuto princípu hlási prostredníctvom čl. 1 ods. 1 ústavy. Rovnosť účastníkov konania

súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci civilného konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré sa uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09).

15. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

16. Podľa čl. 9 CSP strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

17. Na účel posúdenia opodstatnenosti prvej uplatnenej sťažnostnej námietky sa ústavný súd oboznámil s obsahom vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu a zistil, že okresný súd rozhodol o sťažnosti žalovaného smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bez toho, aby táto sťažnosť bola doručená sťažovateľke, resp. jej právnej zástupkyňi. Uvedenú skutočnosť pritom nerozporoval ani zákonný sudca okresného súdu, ktorý zastával názor, že Civilný sporový poriadok neukladá súdu povinnosť doručiť sťažnosť protistrane na vedomie ani na vyjadrenie.

18. Je síce potrebné prisvedčiť predmetnému tvrdeniu, že ustanovenia Civilného sporového poriadku upravujúce konanie o sťažnosti explicitne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť, prípadne vyjadrenie k sťažnosti alebo ďalšie podanie protistrane ani povinnosť umožniť stranám vyjadriť sa k takýmto podaniam, avšak absencia takejto právnej úpravy týkajúcej sa potreby vytvorenia priestoru sporovým stranám na oboznámenie sa s podaniami protistrany a možnosti vyjadriť sa však ešte neznamená, že v sťažnostnom konaní podľa § 239 a nasl. CSP sa princíp kontradiktórnosti neuplatňuje. Tento právny názor bol pritom ústavným súdom opakovane konštatovaný v rámci jeho rozhodovacej činnosti (pozri napr. II. ÚS 210/2018, III. ÚS 220/2018, III. ÚS 147/2020, IV. ÚS 335/2020, IV. ÚS 371/2020). Nebolo preto možné akceptovať obranu okresného súdu, že takýto postup by bol vzhľadom na dané štádium konania (rozhodovanie o výške trov) nevhodný a neúčelný.

19. V tomto smere ústavný súd odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) definujúcu obsah princípu rovnosti zbraní požiadavkou, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana (napr. rozhodnutie vo veci De Haes a Gijssels proti Belgicku z 24. 2. 1997, sťažnosť č. 19983/92, bod 53 alebo Ankerl proti Švajčiarsku z 23. 10. 1996, sťažnosť č. 17748/91, bod 38). Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozhodnutie ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 32106/96, body 45 a 46). Európsky súd pre ľudské práva však vo svojej rozhodovacej činnosti súčasne konštatoval, že zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter a nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak by vyjadrenie nemalo vplyv na výsledok konania (rozhodnutie ESLP vo veci Sarkocy proti Slovenskej republike z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17).

20. Ústavný súd tak aj s ohľadom na vlastnú rozhodovaciu činnosť a judikatúru ESĽP uzatvára, že princíp kontradiktórnosti nachádza uplatnenie aj v konaní o sťažnosti podľa § 239 až § 250 CSP, ktorú síce nie je možné z hľadiska jej umiestnenia v systematike a štruktúre Civilného sporového poriadku považovať za jeden z opravných prostriedkov normovaných v štvrtej časti zákona, ale nepochybne ide o účinný prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru (k tomu pozri PL. ÚS 10/2019). Z doktrinálneho hľadiska je sťažnosť koncipovaná ako osobitný prostriedok procesnej obrany proti definovaným uzneseniam (teda podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniam súdu prvej inštancie vydaným súdnym úradníkom).

21. V okolnostiach danej veci sa preto ústavný súd stotožňuje s argumentáciou sťažovateľky, že nedoručením sťažnosti žalovaného podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, na základe ktorej okresný súd dospel vo veci sumy náhrady trov odvolacieho konania k inému, pre sťažovateľku podstatne nepriaznivejšiemu rozhodnutiu, jej okresný súd znemožnil zaujať k obsahu sťažnosti stanovisko a reagovať tak na argumenty žalovaného. Ponechanie priestoru na opozitné vyjadrenie je pritom naliehavé najmä vtedy, ak súd na podklade argumentácie podanej sťažnosti indikuje možnosť zmeniť rozhodnutie v neprospech protistrany (IV. ÚS 16/2021). Týmto postupom okresného súdu tak došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania ako súčasť práva na spravodlivý proces.

22. Ako dôvodnú ústavný súd vyhodnotil taktiež druhú v ústavnej sťažnosti formulovanú námietku sťažovateľky, podstata ktorej spočíva v tvrdení, že okresný súd vyhovel sťažnosti žalovaného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka napriek tomu, že žalovaný v dôvodoch sťažnosti výšku trov konania nenamietal a výslovne brojil len proti obsadeniu súdu pri rozhodovaní o nej (pozri bod 5 tohto uznesenia).

23. Podľa názoru ústavného súdu nie je akceptovateľné, aby súd v civilnom sporovom konaní iniciatívne „dotváral“ obsah či už opravného prostriedku, alebo prostriedku procesnej obrany, akým je sťažnosť (§ 239 CSP), resp. iného podania procesného charakteru, sám si dopĺňal dôvody, ktoré takéto podanie strany sporu neobsahuje, a vyvodzoval tak závery, ktoré z neho v skutočnosti nevyplývajú.

24. V danom prípade sa ústavný súd presvedčil, že sťažnosť žalovaného, v konaní zastúpeného kvalifikovaným právny zástupcom, proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka preukázateľne obsahuje len jedinú výhradu týkajúcu sa obsadenia súdu (žalovaný namietal, že o výške trov konania mal rozhodnúť sudca, a nie vyšší súdny úradník, pozn.), pričom samotná výška trov odvolacieho konania, na náhradu ktorej bol žalovaný zaviazaný, namietaná nebola. Konštatovanie okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, že žalovaný s výškou trov konania nesúhlasil (bod 3 napadnutého uznesenia), tak nezodpovedá skutočnému obsahu podanej sťažnosti žalovaného. V tomto smere je potrebné uviesť, že jednou z osobitných náležitostí sťažnosti podľa § 243 CSP je aj uvedenie dôvodov, pre ktoré účastník (strana) považuje uznesenie vyššieho súdneho úradníka za nesprávne, teda konkretizovanie akých chýb v rozhodnutí a v postupe sa vyšší súdny úradník pri svojom rozhodovaní dopustil. Sudca okresného súdu je potom povinný pri rozhodovaní o sťažnosti náležite na tieto uplatnené námietky reagovať a vysporiadať sa s nimi, pričom iné pochybenia sám vyhľadávať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Vzhľadom na už uvedené preto nemožno súhlasiť s tvrdením konajúceho sudcu vo vyjadrení k ústavnej

sťažnosti, že ak žalovaný podal sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka v celom rozsahu, znamená to, že nesúhlasil ani s výškou trov konania.

25. Z týchto dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

26. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu). Po vrátení veci je okresný súd povinný opätovne rozhodnúť o sťažnosti žalovaného s tým, že podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde je viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok:

27. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd sa riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. US 303/04, IV. ÚS 64/2010). V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa okresný súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotnoprávneho charakteru. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania celkom v sume 384,08 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 vyhlášky a sťažovateľke priznal odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) á 181,17 eur, čo spolu s režijným paušálom 2-krát á 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 384,08 eur. Ústavný súd priznanú odmenu nezvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), pretože právny zástupca sťažovateľky nepredložil doklad o tom, že je platcom DPH.

30. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu